

DIVLJI LABUDOVI

Pazi da te ne odvedu u belo roblje, upozorila ju je Flo. Ovako oni rade, rekla je: s tobom se sprijatelji starija žena, s likom majke ili dobre bake, sedne pored tebe u autobusu ili vozu. Ponudi ti neki slatkiš, ali unutra je droga. Uskoro ti klone glava, zaplićeš jezikom, nisi u stanju da razgovetno govoriš. Upomoć, vikne tada starica, ćerci (unuci) mi je pozlilo, pomozite mi da je iznesemo na čist vazduh, da se oporavi. Prilazi neki učtivi gospodin, pravi se da ne poznaje tu gospođu, nudi pomoć. Na sledećoj stanici te zajedno izguraju sa voza ili autobusa i to je poslednje što ćeš videti od normalnog sveta. Drže te zatočenu kao belo roblje (tu su te doveli drogiranu i vezanu, tako da i ne znaš gde si), dok te potpuno ne ponize i dovedu u očaj, dok ti utrobu ne pocepaju pijandure i zaraze je boleštinama, a mozak unište drogama, pa ti kosa i zubi poispadaju. Tri godine je dovoljno da dospeš u takvo stanje. A tada se više ne bi ni vratila kući, možda ne bi ni znala gde ti je kuća ili kako da nađeš put. Tada te izbace na ulicu.

Flo je izvadila deset dolara i gurnula ih u platnenu kesicu koju je prišla uz bretelu Rouzinog kombinezona. Jer je isto tako moglo da se desi da Rouz ukradu novčanik.

Takođe se čuvaj, dodala je Flo, ljudi obučeni kao sveštenici. Oni su najgori. Tako se obično maskiraju lovci na belo roblje, kao i oni koji bi da ti ukradu novac.

Rouz je odgovorila da ne zna kako da razlikuje prave od onih maskiranih.

Flo je nekada radila u Torontu. Kao kelnerica u bifeu na železničkoj stanici Junion. Tako je sve to znala. U to vreme ne bi videla sunca, osim kada bi dobila slobodan dan. Ali je videla mnogo toga ostalog. Jednog čoveka kako je drugome rasporio stomak, samo mu je izvukao košulju iz pantalona i napravio rez, kao da seče lubenicu. Vlasnik stomaka je iznenađeno spustio pogled, nije imao vremena ni da protestuje. A to nije bilo ništa, šta se sve dešavalo u Torontu, kao da je htela da kaže Flo. Videla je kako su se potukle dve loše žene (tako je Flo nazivala kurve, tim rečima se gađala kao lopticom) i jedan se muškarac nasmejao pored njih, a drugi prolaznici su zastajali i smejali se i navijali. Konačno je stigla policija i razdvojila ih, obema su pesnice bile pune pramenova kose, i dalje su urlale i vrištale.

Takođe je videla i jedno dete kako je umrlo od napada epilepsije. Lice mu beše tamno poput mastila.

„E pa, ja se ne bojim“, reče Rouz provokativno. „Uvek je tu negde policija.“

„Ma kakva policija! Oni ćete prvi prevariti!“

Nije verovala u ono što je Flo govorila povodom seksa. Na primer, u priču sa pogrebnikom.

U prodavnicu je ponekad navraćao i sa Flo razgovarao proćelavi oniči čovek, urednog izgleda i umirujućeg izraza lica.

„Treba mi samo kesica bombona. I možda nekoliko žvaka. I jedna ili dve čokoladice. Da li bi vam bio problem da ih spakujete?“

Flo mu je u podrugljivo pokornom tonu odgovarala da joj ne bi bio problem. Flo ih je zamotala u debelu belu hartiju i tako spakovane ličile su na poklon. Pažljivo je birao slatkiše, pevušio je i časkao s njom, i prilično bi vremena prodangubio. Pitao bi Flo kako se oseća. Takođe i Rouz, ako bi se tu našla.

„Bleda si. Mladim devojkama treba svežeg vazduha.“ Kada bi se okrenuo prema Flo, rekao bi: „Naporno radite. Celog života ste naporno radili.“

„Nema odmora za pokvarene“, složila bi se Flo.

Kada bi izašao iz radnje, Flo bi pritrčala prozoru. Na ulici je stajao crni pogrebni automobil, sa ljubičastim zavesama oko zadnjih prozora.

„Krenuo je u lov na žene!“, uzviknula bi Flo dok se automobil lagano kotrljao, skoro kao u pogrebnoj povorci. Mali čovek je bio pogrebnik, ali je sada u penziji. Ni automobil više nije učestvovao u sahranama. Sinovi su preuzeli posao i kupili novo vozilo. A on se vozio starim automobilom po celoj zemlji i odlazio na sastanke sa ženama. Rouz u to nije verovala. Flo je rekla kako im daje žvake i bombone. Rouz je odgovorila da ih verovatno on sâm pojede. Flo je rekla da ga je neko video, da se priča o tome. Kada je lepo vreme, vozi se spuštenih prozora i peva, samom sebi ili nekom pozadi, koga ne vidi.

*Čelo joj je poput snega,
Grlo kô u labuda*

Flo ga je imitirala kako peva. Dok bi polako obilazio ženu koja je pešačila pored puta, ili stala na seoskoj raskrsnici da se odmori. Komplimenti i učtivost, čokoladice, nuđenje da je poveze. Naravno, svaka žena koja bi o tome govorila navodno je odbila tu ponudu. Nijednoj nije dosađivao, učtivo bi se pozdravio i nastavio da vozi. Ulazio bi u kuće, ako bi unutra bio muž, činilo se kao da bi baš voleo da sedne s njim i popriča. Žene su govorile da se sve i svodilo na to, ali Flo nije htela da poveruje.

„Neke žene bi se primile“, rekla je. „Izvestan broj njih.“ Volela je da zamišlja kako unutra izgleda pogrebni automobil. Pliš. Pliš po krovu i podu, pliš sa strane. Mekani, ljubičasti pliš, u boji zavesica, u boji tamnih jorgovana.

Gluposti, mislila je Rouz. Ko bi u to poverovao, za čoveka njegovih godina?

Rouz je prvi put sama putovala vozom u Toronto. Bila je tamo već jednom sa Flo, mnogo pre nego što joj je umro otac. Od kuće su ponele sendviče, a u vozu su kupile mleko. Bilo je kiselo. Kiselo čokoladno mleko. Rouz je pila u malim gutljajima, nije bila voljna da prizna da se prevarila u nešto što je toliko želela. Flo ga je pomirisala, a onda je išla gore-dole po vozu dok nije našla bezubog starca u crvenoj jakni, sa tacnicom koja mu je visila o vratu, od koga su kupile mleko. Pozvala ga je da proba mleko. Pozivala je ljude oko sebe da ga pomirišu. Starac joj je besplatno dao sok od đumbira. Bio je mlak.

„Dala sam mu do znanja“, rekla je Flo osvrćući se oko sebe kada je starac otišao. „Moraš im dati do znanja.“

Jedna žena se složila s njom, ali većina putnika je gledala kroz prozor. Rouz je pila topli sok od đumbira. Možda zbog toga, ili zbog scene sa starcem, ili zbog razgovora u koji je

Flo stupila sa ženom koja se slagala, odakle potiču njih dve, o razlozima putovanja u Toronto, ili zbog jutarnjeg zatvora koji je Rouz imala i zbog koga je bila bleđa, ili male količine čokoladnog mleka koje je unela u sebe, osetila je potrebu da ode u toalet i povraća. Potom se čitav dan bojala da u Torontu ne osete da joj kaput smrdi na povraćotinu.

Ovoga puta, putovanje je otpočelo obraćanjem Flo kondukteru: „Pazite na nju, nikada pre nije otišla od kuće!“ Osvrtala se oko sebe i smejala, pokazujući da se šali. Onda je morala sići s voza. Ispostavilo se da je i kondukteru, isto kao i Rouz, bilo do šale i da nema nameru da bilo koga drži na oku. Ništa nije rekao Rouz, samo je zatražio kartu. Imala je mesto pored prozora i uskoro je postala izuzetno radosna. Osetila je kako Flo nestaje, Zapadni Henreti se spira s nje, kao da s lakoćom odbacuje vlastito umorno biće. Volela je sve manje poznate gradove. Žena je stajala na vratima u spavaćici, nije je bilo briga što je svi iz voza gledaju. Putovali su na jug, izlazili su iz snežnog pokrivača, beše rano proleće, pred očima se pojavljivao nežni pejzaž. Mogle su se saditi breskve u baštama.

Rouz se preslišavala šta bi sve trebalo da pokupi u Torontu. Najpre, stvari za Flo. Specijalne čarape za njene noge sa proširenim venama. Posebnu vrstu lepila, za drške na šerpama. I komplet domina.

Za sebe, Rouz je planirala da nabavi epilator za skidanje dlačica sa ruku i nogu, i ako je moguće, jastučice za naduvavanje, koji se nose oko kukova i pojasa. Mislila je da se epilator može naći u apoteci u Henretiju, ali žena koje je tamo radila poznavala je Flo i sve bi joj ispričala. Pričala je Flo ko kupuje boju za kosu i preparate za mršavljenje, i ko kupuje kondome. Što se tiče jastučica za mršavljenje, mogli su se naručiti poštom, ali bi tamo sigurno neko nešto prokomentarisao, a i Flo je poznavala ljude koji tamo rade. Takođe se nadala da će kupiti neku narukvicu, i vuneni džemper. Silno je žudela za srebrnim narukvicama i svetloplavim džemperom od angore. Mislila je da će se preobraziti ako to nađe, biće smirenija i vitkija, da će joj kosa postati manje kuštrava, pazuh suvlji, a ten poprimiti bisernu nijansu.

Novac za sve to, kao i novac za putovanje, stigao je od nagrade koju je Rouz dobila za najbolji školski esej, pod naslovom „Umetnost i nauka u svetu sutrašnjice“. Iznenadila se kada ju je Flo upitala da li bi mogla da joj ga pročita. Potom je prokomentarisala da su morali da joj dodele nagradu kada su shvatili da je Rouz progutala čitav rečnik. I još je stidljivo dodala: „Veoma je zanimljivo.“

Trebalo je da prespava kod Sile Makini. Ona beše očeva rođaka. Udala se za menadžera hotela, pa je mislila da je uspela u životu. Ali muž joj se jednog dana vratio s posla, seo na pod među dve stolice i rekao: „Nikada više neću izaći iz ove kuće.“ Ništa se posebno nije desilo, samo je odlučio da više nikada ne izađe iz kuće i toga se držao do smrti. Sila Makini je zbog toga postala čudna i nervozna. Zaključavala je kuću u osam sati. Takođe je bila veoma škrta. Za večeru se jela samo kaša od ovsenih pahuljica, sa grožđicama. Kuća joj beše mračna i tesna, mirisala je na banku.

Voz se punio. Na stanici u Brentfordu, neki muškarac je upita da li bi smeo da sedne pored nje.

„Hladnije je nego što mislite“, reče on. Ponudio joj je polovinu novina. Zahvalila se i rekla da joj ne trebaju.

Potom, da ne bi pomislio da je gruba, odgovorila je da je stvarno pro hladno. Nastavila je da gleda kroz prozor u proletnje jutro. Ovde već nije bilo zaostalog snega. Drveće i žbunje je imalo bleđu boju kore nego kod kuće. Čak je i sunčeva svetlost izgledala drugačije, kao na obali Mediterana, ili u kalifornijskim dolinama.

„Nikada da se sete da operu prozore, baš ih briga“, reče čovek. „Putujete li često vozom?“ Ne, odgovorila je.

Po njivama se sakupljala voda. Klimnuo je glavom prema prozoru i rekao da ga je ove godine bilo previše.

„Mnogo je snežilo.“

Odmah je primetila reč *snežilo*, zvučalo joj je tako pesnički. Kod kuće bi prosto rekli *sneg*.

„Pre neki dan mi se desilo nešto neobično. Vozio sam se van grada. Obilazio sam zapravo svoje parohijane, imam jednu gospođu sa slabim srcem...“

Odmah je pogledala u njegovu kragnu. Nosio je običnu košulju i kravatu, ispod tamno-plavog sakoa.

„Ah da“, reče on. „Ja sam sveštenik Ujedinjene crkve. Ali nisam uvek u mantiji. Samo kada vršim službu. Danas imam slobodan dan.“

„Dakle, kao što rekoh, vozio sam se van grada i ugledao jato kanadskih gusaka oko jedne barice. Kada sam bacio drugi pogled, primetio sam i nekoliko labudova među njima. Čitavo jato, štaviše. Kakav predivan prizor. Očekivalo bi se da su tu zastali, na svojoj prolećnoj migraciji na sever. Kakav spektakl. Nikada pre nisam video nešto slično.“

Rouz nije mogla da oraspoloži priča o divljim labudovima jer se bojala da će on da skrene razgovor u pravcu Prirode generalno, a onda će stići i do Boga, kao što sveštenici često misle da treba da rade. Ali ne, on se zaustavio na priči o labudovima.

„Veoma lep prizor. Uživali biste da ste to videli.“

Imao je između pedeset i šezdeset godina, učinilo se Rouz. Bio je nizak, energičnog izgleda, rumenog četvrtastog lica i sede talasaste kose, začesljane unazad. Kada je shvatila da neće spominjati Boga, osetila je da bi trebalo da mu se zahvali.

Odgovorila je da je to sigurno bilo prelepo.

„Nije to čak bila ni prava bara, nego samo otopljeni sneg koji zemljište još nije upilo. Pukom srećom je to bilo baš pored puta kuda sam morao da vozim. Oni su sleteli, a ja sam prošao pored njih baš u pravo vreme. Čista sreća. Mislim da oni sleću na istočnom kraju jezera Iri. Ali nikada ranije nisam imao sreće da ih ugledam.“

Postepeno se okretala prema prozoru, a on se vratio čitanju novina. I dalje se smeškala, da ne bi izgledala neučtiva, kao da u startu odbacuje razgovor. Jutro je stvarno bilo pro hladno i ona je skinula kaput sa kuke na kojoj je visio, tamo gde ga je ostavila kada je ušla u kupe, pa ga je raširila oko sebe, poput ćebeta. Spustila je novčanik na pod kada je sveštenik ušao, kako bi imao gde da sedne. Razdvojio je novine, šuštale su dok je polagano, razmetljivo, prelazio sa jedne na drugu stranicu. Činilo joj se da je on od onih ljudi koji sve rade tako da to svi vide. Kao pravi sveštenik. Preleteo je preko rubrika koje ga trenutno nisu interesovale. Čoškom novina dotakao joj je nogu, tačno ispod ivice kaputa.

Neko vreme je mislila da je dodiruje papir. A onda pomisli, a šta ako je to ruka? Mogla je tako nešto da zamisli. Ponekad bi gledala u ruke muškaraca, čuperke po podlacticama,

njihove zgrčene profile. Pomišljala bi šta sve mogu da rade. Čak i one od najglupljih među njima. Na primer, ruke vozača iz pekare koji je dovezio hleb kod Flo u prodavnicu. Mislila je na njihovu zrelost i samopouzdanje, mešavinu lakoće i opreznosti dok upravljaju dostavnim vozilom. Nije joj izgledalo neprivlačno ni salo koje se preliva preko kaiša. Drugi put se zagledala u nastavnika francuskog u školi. On, u stvari, nije ni bio Francuz, prezivao se Melklaren, ali je Rouz mislila kako se predavanje francuskog jezika duboko utisnulo u njega, da je poprimio njihov izgled. Bio je užurban i bledunjavo žut, oštarih ramena, povijenog nosa i tužnih očiju. Zamišljala ga je kako se natenane odaje zadovoljstvima, kao savršeni automobila u carstvu užitaka. Prilično je i ona žudela da postane nečiji predmet. Pregažena, zadovoljena, podjarmljena, iscrpljena.

Ali šta ako je to bila ruka? Šta ako je to stvarno bila ruka? Malo se pomerila, približila se prozoru koliko je mogla. Njena mašta kao da je proizvodila ovu stvarnost, stvarnost za koju nije bila spremna. Shvatila je da je uznemirena. Usredsredila se na tu nogu, na parče kože prekriveno čarapama. Nije se mogla naterati da pogleda. Da li joj je nešto pritiskalo nogu, ili možda nije? Još jednom se pomerila. Noge su joj bile, i ostale, čvrsto pripijene. Da, nešto je osećala. Ruku. Pritisak ruke.

Nemojte, molim vas. Pokušala je to da kaže. Uobličila je reči u sebi, isprobavala ih je, ali nije mogla da ih prevali preko usana. Zbog čega? Zbog neprijatnosti, zbog straha da će i ostali to čuti? Oko njih je bilo i drugih ljudi, sva su sedišta bila zauzeta.

Ne samo zbog toga.

Uspela je da pogleda u njega, nije podigla glavu, nego ju je pažljivo okrenula prema njemu. Zavalio se u naslon i sklopio oči. Tamnoplavi rukav sakoa nestajao je ispod novina. Novine je namestio tako da pokrivaju Rouzin kaput. Ruka mu je bila ispod njih, prosto se odmarala, kao da je u snu tu dospela.

Rouz je mogla da pomeri novine i povuče kaput. Ako ne spava, on bi morao da povuče ruku. Ako stvarno spava, pa ne povuče ruku, ona bi mogla da prošapće *izvinite* i skloni mu ruku u njegovo krilo. Ali joj ovo rešenje, toliko očigledno i nepogrešivo, ne pada na um. Zašto, mogla je da se zapita. Sveštenikova ruka nije bila, ili još uvek nije bila, nimalo dobrodošla kod nje. Činila je da se oseća neprijatno, ogorčeno, pomalo zgađeno, namamljenom u zamku, oprezno. Ali nije mogla da je zgrabi, da je odbije. Nije mogla da tvrdi da je ona tu dok se on pretvara da nije. Kako bi mogla da ga proglaši odgovornim dok pored nje leži tako bezazleno, pun poverenja, dok se odmara pre napornog dana, tako zadovoljnog i zdravog lica? Stariji nego što bi bio njen otac da je živ, čovek navikao da ga poštuju, ljubitelj prirode, obožavalac divljih labudova. Ako bi rekla *molim vas, nemojte*, sigurna je da bi se on pravio da ne čuje, kao da skreće pogled s nekog njenog šašavog ili nevaspitanog postupka. Znala je da bi se odmah ponadala da on to nije čuo, čim bi to izustila.

Ali nije se radilo samo o tome. Nego i o radoznalosti. Trajnijoj, arogantnijoj od bilo kakve požude. Požudi po sebi, koja će se povući i čekati, čekati predugo, a rizikovati skoro ništa, tek da vidi šta će se desiti. *Da vidi šta će se desiti.*

Tokom sledećih nekoliko kilometara, ruka poče sa najnežnijim, najbojažljivijim pritiscima i ispitivanjem. Nije spavao. Ili čak i da jeste, ruka nije. Ona oseti gađenje. Malaksalost, nalet mučnine. Pred očima joj beše meso, hrpe bezobličnog mesa, ružičaste njuške, debe-

li jezici, bezobzirni prsti koji se prikradaju i gaze, protežu i trljaju u potrazi za zadovoljstvom. Pomislila je na mačke u teranju kako se češu o tarabu dok žalosno i dugo zavijaju. Bilo je to jadno i detinjasto, to češanje i guranje i stiskanje. Sunderasta mekana tkiva, sluznice u zapaljenju, namučeni živci, sramni mirisi; poniženje.

Sve to je počinjalo. Ruka, koju ona nikad ne bi ni pomislila da uzme, koju ne bi ni stisnula u znak pozdrava, njegova tvrdoglava uporna ruka uspela bi, na kraju, da natera paprat da zašušti i izvor da poteče, i da probudi pritajenu raskoš.

Ipak, radije ne bi. Još uvek, radije ne bi. Molim vas, sklonite je, govori prozoru. Prestanite, molim vas, govori panjevima i ambarima. Ruka se popela preko noge, preko ivice čarapa, dodiruje joj голу kožu, penje se još više, dodiruje podvezicu, dotiče joj gaćice, pa donji deo stomaka. Noge su joj i dalje prekrštene, prignječene jedna uz drugu. Dok su joj noge prekrštene, ona može da tvrdi da je ostala nevina, da se nije primila ni na šta. Još uvek može da veruje da će ona ovo zaustaviti za minut. Ništa se neće desiti, ništa više. Noge joj se nikada neće otvoriti.

Ali su se ipak otvorile. Otvorile su se. Dok je voz prelazio kroz usek Nijagara iznad Dandasa, dok su spuštali poglede u preglacijalnu dolinu, po raštrkanim brdašcima sa srebrnom šumom, dok su klizili ka obalama jezera Ontario, ona će učiniti ovu laganu i tihu, konačnu izjavu, koja će možda razočarati koliko i zadovoljiti vlasnika ruke. On neće otvoriti kapke, lice mu se neće izmeniti, prsti mu neće oklevati, već će snažno i diskretno da se bace na posao. Invazija, i dobrodošlica, i sunčeva svetlost koja sa svih strana obasjava površinu jezera; kilometri ogoljenih voćnjaka uskomešanih oko Berlingtona.

Bilo je to sramno, bilo je to jadno. Ali čega ima lošeg u tome, govorimo sebi u tim trenucima, čega ima lošeg u bilo čemu, što gore, to bolje, govorimo sebi dok jašemo na hladnom talasu pohlepe, ili pohlepnog pristanka. Ruka stranca, ili korenje povrća, ili skromna kuhinjska alatka o kojoj se pričaju vicevi; po svetu poskakuju tobože nevini predmeti, ne mogu se uhvatiti ni za glavu, ni za rep, spremni da se predstave i potčine. Pazila je kako diše. Nije mogla da veruje. Žrtva i saučesnica, prolazila je pored fabrike marmelade „Glasko“, velikih pulsirajućih cevi rafinerije nafte. Skliznuli su u predgrađa po kojima su na štrikovima pohotno lepršale posteljine i peškire kojima su se brisale intimne fleke, po kojima su čak i deca u školskim dvorištima raspojasano skakutala, a kamiondžije zaustavljene na raskršćima veselo vrteli palčeve. Prepredena kreveljenja, popularne vizije. Kapije i dvorci sajma uđuše joj u pogled, ofarbane kupole i stubovi sada joj čudesno lebde na ružičastom nebu kapaka. I onda prhuše usred proslave. Moglo je to biti i jato ptica, divljih labudova, čak, probuđenih ispod jedne kupole, kako eksplodira i uzdiže se u nebo.

Ugrizla se za ivicu jezika. Ubrzo potom je kondukter prošao kroz kompoziciju, razmrdao putnike, vratio ih u život.

U tami stanice, razbuđeni sveštenik Ujedinjene crkve otvori oči, skupi novine i upita saputnicu treba li joj možda pomoć da obuče kaput. Njegovo kavaljerstvo je bilo samozadovoljno, odbojno. Ne, reče Rouz. Boleo ju je jezik. Žurno je izašao iz voza ispred nje. Nije ga videla na stanici. U životu ga više nije videla. Ali je ostao pripravan, tako reći, godinama potom, da uskoči u kritičnom trenutku, bez ikakvog obzira, prema mužu ili ljubavnicima. Šta ga je preporučivalo? Nikada to nije mogla da razume. Njegova jednostavnost i aroganci-

ja, perverzno odsustvo čak i najobičnije muške privlačnosti? Kada je ustao, primetila je da je niži nego što je očekivala, da mu je lice ružičasto i sjajno, da je na njemu bilo nečeg grubog, napadnog i detinjastog.

Da li je stvarno bio sveštenik, ili je samo tako tvrdio? Flo joj je pričala o muškarcima koji nisu sveštenici, a oblače se kao da jesu. A ne o pravim sveštenicima koji se oblače kao da nisu. Ili, još čudnije, o muškarcima koji nisu sveštenici, ali se pretvaraju da jesu, iako su obučeni kao da nisu. Ali to što se toliko približila nečemu do čega umalo nije došlo, beše veoma neprijatno. Dok je išla kroz stanicu Junion, Rouz je osećala kako je grebe prišivena kesa sa deset dolara, znala je da će je čitav dan osećati, podsećati da je tu, uz njenu kožu.

Nije mogla da se ne seti šta joj je govorila Flo, čak ni tada. Jer je bila na stanici Junion, a tamo je nekada radila jedna devojka po imenu Mejvis u prodavnici poklona dok je Flo radila u bifeu. Mejvis je na kopcima imala bradavice koje su izgledale kao da će se pretvoriti u čmičak, ali su nestale. Možda ih je ona uklonila, Flo je ništa nije pitala. Bez njih, izgledala je veoma privlačno. Veoma je ličila na jednu filmsku zvezdu iz tih vremena. Ta glumica se zvala Fransis Farmer.

Fransis Farmer. Rouz nikada nije čula za nju.

Tako se zvala. A Mejvis je otišla i kupila veliki šešir koji joj je prekrivao jedno oko i haljinu svu od čipke. Vikend je provela u Džordžijan beju, u jednom letovalištu. Rezervisala je sobu pod imenom Florens Farmer. Da bi ljudi mislili kako je ona zapravo Fransis Farmer, ali da je napisala da se zove Florens jer nije želela da je prepoznaju dok je na odmoru. Imala je malu tabakeru, crno-sedefne boje. Mogli su da je uhapsu, rekla je Flo. Zbog *petlje*.

Rouz umalo da uđe u prodavnicu poklona, da vidi da li Mejvis još uvek radi i da li bi je prepoznala. Pomislila je kako je to posebno umeće, preobraziti se na takav način. Usuditi se da to uradiš; proći bez posledica, upustiti se u nerazumnu avanturu, u svojoj vlastitoj – ali novoimenovanoj – koži.

(S engleskog preveo **Predrag Šaponja**)